

frivillige Kontraktvæsen er den allerbedste Udvej for saa vidt muligt at sikre, at Ægteskabet bliver „en varig og lykkebringende Forbindelse“; hvor Kontraktstiftelsen ikke længer danner et Undtagelsesforhold, hvorfor Mistillid kan ligge til Grund, men er det almindelige og nødvendige, dér, tror jeg, den vil bidrage til at nærme de vordende Ægtefæller til hinanden, til at lade dem lære hinanden bedre at kjende, bringe dem til nøjere at overveje, hvorledes de ville indrette sit Liv som Ægtefolk, og blive enige med sig selv og hinanden om, hvordan det skal være. Og dette, tror jeg, vil danne ganske anderledes sikre Garantier end hvilken som helst paatvungen Ordning — hvor meget mere da end den af Dr. S. foreslaaede.

Paris, Januar 1890.

Anna Bugge Wicksell.
stud. jur.

Ægteskab og Børn.

I Anledning af *H. Pontoppidans* sidste Dagbogsblad i „Hvad vi vil“.

Enhver, som har med Børneopdragelse at gøre, er godt bekendt med en, særligt af ganske unge Individer, stærkt yndet Methode til Bebrejdelsers Imødegaaen, nemlig den, skyndsomst at forsøge at aflede Opmærksomheden fra egne Forseelser ved at erklære andre for langt større Syndere.

„Men Peter, hvor Du dog har tilsølet Din Bluse!“

„Ja, men Maries Kjole er meget mere snavset, og Johan har revet et stort Hul i sin Trøje“.

Det synes, som om Dagbogsoptegnelsernes Forfatter ikke er kommet ud over den Alder, da man mener at kunne virke heldigt ved den lidet logiske Fremgangsmaade, som jeg har anført et Exempel paa.

Man maa antage, at han er i Besiddelse af en meget øm Samvittighed, hvis Bebrejdelser han søger at imødegaa paa ovennævnte Maade.

I en Artikel i Kvindebladet „Hvad vi vil“ af 1ste Januar søgte han saaledes at undskylde unge Mænds Letsindigheder ved paa en noget haartrukket Maade at forklare, at „Marie“ er meget værre paa samme Omraade.